

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/216/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315224584
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315224584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: M. Č., J. O. XX.XX.XXXX, G.: N. XX/XX, K. G., zastúpená JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., so sídlom: Soltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti žalovanému: F. Y. G., J. O. XX.XX.XXXX, G.: V. XXB, G., zastúpený AK Gavorová a partner, s.r.o., so sídlom: Lombardinioho 22B, Bratislava, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24.04.2017, č. k. 21C/717/2015-150, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24.04.2017, č.k. 21C/717/2015-150 potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 24.04.2017, č.k. 21C/717/2015-150 určil, že právny úkon - Darovacia zmluva zo dňa 14.11.2014, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Ilava, katastrálnym odborom pod č. V 2882/14 dňa 20.11.2014, a ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v kat. úz. Dubnica nad Váhom: byt č. XX na 4. poschodí vo vchode XX v obytnom dome č. XXXX, stojacom na parc. č. XXXX/XX a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu vo výške 68/2062, zapísaných na LV č. XXXX, ako aj podiel 68/2062 parc. č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria, o výmere 410 m2 zapísaný na LV č. XXXX, je voči žalobkyni právne neúčinná. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 19.08.2015 domáhala určenia právnej neúčinnosti voči nej - Darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Ilava, katastrálnym odborom pod č. V-2882/2014, ktorej predmetom bol byt č. XX na X. poschodí vo vchode XX v obytnom dome č. XXXX stojacom na parc. č. XXXX/XX a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo výške 68/2062, zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. Dubnica nad Váhom, ako aj podielu 68/2062 parc. č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria, o výmere 410 m2 zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. Dubnica nad Váhom. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila skutkovo tým, že na základe uznesenia Okresného súdu Žilina zo dňa 08.08.2012 č.k. 25C/139/2011-51, právoplatnom dňa 07.09.2012 a vykonateľnom dňa 11.09.2012 bol L. G. - BINOTEL, Dubnica nad Váhom, Pod hájom XXXX/XX, zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 154,58 €, ktorú povinnosť si do dnešného dňa nespínil. Na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23.01.2014 č.k. 6C/219/2012-156, právoplatnom dňa 22.07.2015 bol L. G. zaviazaný zaplatiť žalobkyni trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 3.906,43 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe rozsudku Krajského súdu Trenčín zo dňa 28.04.2015 č.k.

6Co/392/2014-174, právoplatným dňa 22.07.2015 a vykonateľným dňa 26.07.2015 bol Ľuboš Beňo zaviazaný zaplatiť žalobkyni 907,63 €, teda celkovo mal Ľ. G. zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 4.968,64 €, ktoré pohľadávky žalobkyňa vymáha exekučne. Zistila však, že Ľ. G. zrušil živnostenské oprávnenie, ktoré mu bolo vydané bývalým Obvodným úradom Trenčín pod č. ŽR 302-3448 dňa 05.12.2014, a že spoločne s manželkou O. G. darovali žalovanému - t.j. svojmu synovi Darovacou zmluvou, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom, katastrálnym odborom Ilava pod č. V XXXX/XXXX nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom Darovacej zmluvy, ktorej právnej neúčinnosti sa žalobkyňa dovoľáva. Ľ. G. s manželkou O., rodičia žalovaného, zostali v predmete Darovacej zmluvy, v byte č. XX, bývať, nezriadili si vecné bremeno, ale žalovaný uzavrel s VÚB, a.s. zmluvu o záložnom práve na tento byt a na spoluvlastnícke podiely na spoločných častiach a zariadeniach domu súp. č. XXXX a parcele č. XXXX/XX, na základe záložnej zmluvy zo dňa 22.12.2014 pod č. V-3308/2014. Keďže Ľ. G. s manželkou uzavreli v posledných troch rokoch s osobou im blízkou t.j. žalovaným, v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka, tento úkon je voči žalobkyni právne neúčinný.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, túto žiadal zamietnuť z dôvodu, že on nadobudol predmetnú nehnuteľnosť byt č. XX v Dubnici nad Váhom, darovacou zmluvou zo dňa 14.11.2014, od svojich rodičov Ľ. G. N. S. O. potom, čo dňa 09.07.2009 bol podaný návrh na vklad zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a vlastníkom predmetného bytu sa stal žalovaný. Žalovaný poskytol svojim rodičom Ľ. G. M. S. O. pôžičku na splátky hypotekárneho úveru vo výške 30.900,- €, kde dlžníkom bol Ľ. G., pričom úver bol poskytnutý na zhodnotenie domu patriaceho žalobkyni, v ktorom bola umiestnená značková predajňa Orange Slovensko, ktorú Ľ. G., ako obchodný zástupca zriadil a prevádzkoval pod obchodným menom Ľ. G. - BINOTET. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si nemohol vziať úver z banky, na prevzatie záväzkov z tohto úveru bez toho, aby mohol uzavrieť záložnú zmluvu, ktorou by zabezpečil návratnosť úveru, ktorý Ľ. G. zo svojich príjmov nedokázal splácať, žalovaný sa s rodičmi dohodol na tom, že títo mu darujú predmetný byt č. XX na vyrovnanie záväzkov zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, aby žalovaný mohol pokračovať v splátkach úveru. Dňa 21.08.2014 rodičia žalovaného podali žiadosť o predčasné splatenie úveru vo VÚB, a.s., pričom na základe kladného stanoviska banky, žalovaný predmetný hypotekárny úver uhradil z jeho účtu. Po vyplatení úveru banka vymazala záložné právo, ktoré mala aj ona na predmetný byt č. XX zriadené. Keďže financie, ktoré použil žalovaný na vyplatenie hypotekárneho úveru rodičov, chcel získať späť, tak na predmetný byt uzatvoril vo VÚB, a.s. nový hypotekárny úver. Nakoľko banka mala problém s tým, že žalovaný je vlastníkom predmetného bytu, len na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, dohodol sa s rodičmi, že zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zrušia a predmetné nehnuteľnosti prevedú rodičia žalovaného na žalovaného darovacou zmluvou. Žalovaný uviedol, že už dlhšiu dobu nebýva s rodičmi, vôbec nemal vedomosť o vzniku záväzkov voči žalobkyni. Je zrejmé, že žalovaný bol vlastníkom predmetného bytu č. 20 od roku 2009 a v roku 2014 došlo iba k zmene právneho dôvodu vlastníctva. Tento úkon v žiadnom prípade nebol zo strany rodičov žalovaného vykonaný, v úmysle ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa, bol uzavretý z dôvodov zabezpečenia účelu splácania dlhu z úveru, vzniknutého ešte v roku 2008.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 42a ods.1, 2, § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 10.08.2005 poskytla VÚB, a.s. rodičom žalovaného Ľ. G. M. S. O.F., V. H. hypotekárny úver, na základe zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky č. XXX/XXXXXXXX/XX-XXX/XXX vo výške 32.198,85 € splatného do roku 2024, pri povinnosti dlžníkov splácať úver mesačnými splátkami vo výške 249,85 €. Súčasne bolo zriadené v prospech VÚB, a.s. na zabezpečenie úveru záložné právo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. Dubnica nad Váhom, bytu č. XX na X. poschodí, Pod hájom XX, v bytovom dome súp. č. XXXX na K..Č.. XXXX/XX a k podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XX/XXXX; ako i k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX kat. úz. Dubnica nad Váhom, pozemok parc. č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria, o výmere 410 m², v podiele 68/2062 v prospech VÚB, a.s.. (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“).

5. Dňa 09.07.2009 bola medzi rodičmi žalovaného ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom uzavretá zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorej predmetom boli predmetné nehnuteľnosti v kat. úz. Dubnica nad Váhom, zapísané na LV č. XXXX M. XXXX, na zabezpečenie splnenia záväzkov dlžníkov voči žalovanému zo zmlúv o pôžičke v celkovej výške 30.900,- € poskytnutých mu dňa 20.12.2007 vo výške 19.900,- € a 5.000,- € a dňa 17.03.2008 vo výške 6.000,-

€, ktoré boli všetky splatné 31.12.2017. Predmet zabezpečenia - byt č. XX s príslušenstvom bol rodičom žalovaného ako dlžníkom prenechaný bezplatne do užívania.

6. Prvou upomienkou zo dňa 31.12.2012 VÚB, a.s. upozornila otca žalovaného Ľuboša Beňa na neuhradený záväzok zo zmluvy o úvere zo dňa 10.08.2005, vo výške 341,55 €. Prvou upomienkou zo dňa 06.10.2013 upozornila VÚB, a.s. matku žalovaného na neuhradený záväzok zo zmluvy o úvere zo dňa 10.08.2005 k 06.10.2013 vo výške 255,27 € a druhou upomienkou zo dňa 06.03.2013 na neuhradený záväzok vo výške 7,12 €. Žiadosťou zo dňa 06.08.2014 otec žalovaného Ľ. G. s manželkou požiadali VÚB, a.s. o predčasné splatenie ich úveru zo dňa 10.08.2005 k dátumu 21.08.2014, čomu banka vyhovel a dňa 20.08.2014 bola táto suma z účtu v Tatra banke, a.s. patriacemu žalovanému, uhradená vo výške 23.947,94 €. Následne bol daný súhlas banky k výmazu záložného práva VÚB, a.s. k predmetným nehnuteľnostiam v kat. úz. Dubnica nad Váhom, viažuceho sa k tejto úverovej zmluve.

7. V rámci skutočného stavu súd prvej inštancie zistil, že dňa 14.11.2014 bola medzi rodičmi žalovaného ako darcami a žalovaným ako obdarovaným uzavretá Darovacia zmluva, ktorej predmetom boli predmetné nehnuteľnosti v kat. úz. Dubnica nad Váhom zapísané na LV č. XXXX M. XXXX. Uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 08.08.2012 č.k. 25C/139/2011-51, právoplatného dňa 07.09.2012 bol otec žalovaného Ľ. G. - BINOTEL, povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 154,58 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23.01.2014 sp.zn 6C/219/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.04.2015 č.k. 6Co/392/2014 - 174, právoplatným dňa 22.07.2015 bol otec žalovaného povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 3.906,43 € v rámci prvoinštančného konania a sumu 907,63 € v rámci odvolacieho konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 19.08.2015 domáhala odporovateľnosti predmetnej Darovacej zmluvy zo dňa 14.11.2014. Predpokladom úspešnosti vyhovenia žalobe žalobkyne bolo potrebné preukázať splnenie podmienok a ich preukázanie, a to, že a) pohľadávka voči dlžníkovi je vymáhateľná. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú právoplatnými súdnymi rozhodnutiami Okresného súdu Žilina a Okresného súdu Považská Bystrica, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín, právoplatnými dňa 07.09.2012 a 22.07.2015, na základe ktorých bol otec žalovaného povinný zaplatiť žalobkyni spolu sumu vo výške 4.968,64 €; b) skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka - otca žalovaného ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne ako veriteľa. Táto skutočnosť bola v konaní podľa názoru súdu prvej inštancie preukázaná tým, že otec žalovaného Ľ. G. ukončil podnikateľskú činnosť pod obchodným menom Ľ. G. - BINOTEL dňa 05.12.2014, od tejto doby je nezamestnaný, nemajetný. Predmetnou Darovacou zmluvou zo dňa 14.11.2014 rodičia žalovaného previedli na žalovaného predmetné nehnuteľnosti v kat. úz. Dubnica nad Váhom, zapísané na LV č. XXXX M. XXXX bez toho, aby im žalovaný za ne poskytol reálne ich obvyklú cenu použiteľnú na úhradu dlhov otca žalovaného alebo inú rovnocennú náhradu. Je teda nepochybné, že Darovacia zmluva a prevod nehnuteľností rodičmi žalovaného na svojho syna - žalovaného viedlo k zmenšeniu majetku dlžníka - Ľ. G., čo malo za následok, že žalobkyňa ako veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, nakoľko dlžník (otec žalovaného) je nemajetný a do dnešného dňa dlhodobo nezamestnaný. V tejto súvislosti súd prvej inštancie taktiež poukázal na skutočnosť, že splatnosť pôžičiek vo výške 30.900,- € poskytnutých žalovaným svojim rodičom v roku 2007 a 2008, ktoré boli zabezpečené zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 09.07.2009 v prospech žalovaného, bola až dňa 31.12.2017; c) skutočnosť, že právny úkon urobil dlžník v posledných troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby, mal súd prvej inštancie za preukázanú, nakoľko Darovacia zmluva, ktorej odporovateľnosti sa žalobkyňa dovoľáva, bola uzavretá dňa 14.11.2014 a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 19.08.2015; d) preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak žalovanému (druhej strane odporovaného právneho úkonu) musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy, teda o ňom vedel alebo musel vedieť. Preukázanie úmyslu dlžníka, že mienil ukrátiť svojho veriteľa právnym úkonom nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby blízke dlžníkovi. V takomto prípade sa predpokladá a je na osobe dlžníkovi blízkej, aby preukázala opak, t.j. že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať. Z vykonaného dokazovania v tejto súvislosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný o úmysle svojho otca, resp. rodičov, ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa uzatvorením predmetnej Darovacej zmluvy zo dňa 14.11.2014, vedomosť mal. V prvom rade sám žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že dôvodom uzavretia Darovacej zmluvy bola aj skutočnosť, že „rodičia neobdržali od prenajímateľov nehnuteľností, v ktorých mali prevádzky, finančné

prostriedky, ktoré do nehnuteľností investovali. Navyše žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu potvrdil, že od roku 2009 v podstate financoval celý chod rodiny. Z tohto je zrejme, že žalovaný mal resp. musel mať vedomosť o spore žalobkyne s otcom žalovaného pred Okresným súdom Považská Bystrica sp.zn. 6C/219/2012, v ktorom bol otec žalovaného voči žalobkyňi neúspešný. Rovnako súd prvej inštancie neuveril žalovanému, že o úmysle otca ukrátiť žalobkyňu ako veriteľku uzavretím Darovacej zmluvy nevedel, z dôvodu, že je nepravdepodobné, aby sa žalovaný nezaujímal o finančné záležitosti otca, keďže poskytol rodičom pôžičku vo výške 30.900,- € na zhodnotenie nehnuteľností prenajatej od žalobkyne, ktorú pôžičku rodičia žalovanému do dnešného dňa nesplatili; navyše mal s rodičmi uzavretú zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, v kat. úz. Dubnica nad Váhom zo dňa 09.07.2009. Je nepravdepodobné, že by mu rodičia neoznámili o prehratých sporoch so žalobkyňou v rokoch 2012 a 2014, čo bolo jedným z dôvodov, ako potvrdil i sám žalovaný, že rodičia nezvládali splácať úver zo dňa 10.08.2005. Súdu sa taktiež javí nevieryhodná výpoveď žalovaného, týkajúca sa dôvodu žiadosti rodičov žalovaného o možnosť predčasného splatenia úveru 06.08.2014, a to strata príjmu, nakoľko po celú dobu platenia úveru rodičia žalovaného obdržali len 3 upomienky v roku 2012 a 2013 s upozorením na neuhradené mesačné splátky, príp. len nedoplatku vo výške 7,12 €, pričom mesačné splátky úveru boli v prijateľnej výške. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal i na skutočnosť, že taktiež neuveril tvrdeniam žalovaného, že Darovaciu zmluvu uzavrel s rodičmi z dôvodu, že potreboval založiť predmetné nehnuteľnosti v kat. úz. Dubnica nad Váhom, aby si mohol „vziať“ úver z banky, keďže banka neakceptovala Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam zo dňa 09.07.2009 a dočasnosť vlastníctva žalovaného. Žalovanému totiž nič nebránilo, aby s prihliadnutím na veľké množstvo úverov, ktoré mu do dnešného dňa boli poskytnuté a zbehosť v tejto oblasti, oslovil banku, ktorá by zmluvu o zabezpečovacom práve akceptovala. Zbehosť žalovaného v uzatváraní úverových zmlúv, prefinancovávania podľa názoru súdu prvej inštancie bola nepochybne využitá i v procese predčasného splatenia úveru zo dňa 10.08.2005 rodičmi žalovaného, a následne i v uzatvorení predmetnej Darovacej zmluvy s prihliadnutím na nepochybnú vedomosť žalovaného o finančných pomeroch a záväzkoch otca aj voči žalobkyňi. Tým, že žalovaný nepreukázal, žeby nemal vedomosť o úmysle svojich rodičov ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa z dôvodu, že dňa 14.11.2014 bola uzavretá medzi nimi Darovacia zmluva už aj s prihliadnutím na dobré vzťahy medzi stranami sporu, skutočnosť, že žalovaný bol u svojho otca v určitom období aj zamestnaný, o obchodných finančných aktivitách otca vedel, údajne počas celej doby im finančne vypomáhal, je preto nepravdepodobné, aby o dlhoch otca nevedel. Navyše žalovaný pri náležitej starostlivosti, keďže sa všetko v roku 2014 udialo a urýchlilo, musel zistiť dôvod takéhoto konania otca, resp. rodičov, ktorí predmetnou Darovacou zmluvou zo dňa 14.11.2014, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Ilava pod č. V 2882/14 dňa 20.11.2014, sa zbavili jediného svojho majetku v prospech žalovaného ako osoby blízkej, z ktorého by žalobkyňa ako veriteľ mohla uspokojiť svoju pohľadávku voči otcovi žalovaného L. G., ako dlžníkovi. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie v súlade s ustanoveniami § 42a ods. 1,2; § 42b ods. 1,2 Občianskeho zákonníka návrhu žalobkyne ako dôvodnému vyhovel.

9. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi, ako úspešnej procesnej strane priznal voči žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný, náhradu trov konania v plnej výške. Súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie a to najmä z dôvodov, podľa § 365 ods.1 písm. písm. f) a písm. h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na ustanovenie § 220 ods.2 CSP má žalovaný za to, že súd prvej inštancie jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, a ako ich vyhodnotil a práve z ďalej uvedených dôvodov, odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé. Odvolateľ uviedol, že ak súd odmietne v odôvodnení argumenty žalovaného, musí ich vyvrátiť alebo aspoň spochybníť inými argumentmi, nestačí podľa jeho názoru, iba uviesť, že súd prvej inštancie neuveril dôkaznému prostriedku, predloženému žalovaným, že odmietnutie dôkazu musí byť odôvodnené, nie iba uvedením tvrdenia, že súd prvej inštancie dospel

na základe vykonaného dokazovania k záveru, že ..., , bez toho aby uviedol dôkazné prostriedky, na základe ktorých dospel k záverom v bode 6 odôvodnenia rozsudku, napr. akou je napríklad skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka - otca - ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne, ako veriteľka bola preukázaná tým, že otec žalovaného ukončil podnikateľskú činnosť dňa 5.12.2014, od tejto doby je nezamestnaný, nemajetný, že predmetnou darovacou zmluvou zo dňa 14.11.2014 previedol na syna - žalovaného predmetné nehnuteľnosti bez toho, aby im žalovaný za ne poskytol reálne ich obvyklú cenu, použiteľnú na úhradu dlhov otca žalovaného alebo inú rovnocennú náhradu, že je nepochybné, že Darovacia zmluva a prevod nehnuteľností rodičmi žalovaného na syna viedlo k zmenšeniu majetku dlžníka, že rovnako súd prvej inštancie neuveril žalovanému, že o úmysle otca ukrátiť žalobkyňu ako veriteľku uzavretím Darovacej zmluvy 14.11.2014 nevedel, z dôvodu, že je nepravdepodobné, aby sa žalovaný (syn) nezaujímal o finančné záležitosti otca, keďže poskytol rodičom pôžičku 30.900,- € na zhodnotenie nehnuteľnosti prenajatej od žalobkyne, ktorú pôžičku rodičia žalovanému do dnešného dňa nesplatili, že súdu prvej inštancie sa taktiež javila rovnako nevieryhodná výpoveď žalovaného, týkajúca sa dôvodu žiadosti žalovaného o možnosť predčasného splatenia úveru dňa 06.08.2005, že súd prvej inštancie neuveril tvrdeniam žalovaného, že Darovaciu zmluvu uzavrel s rodičmi z dôvodu, že potreboval založiť predmetné nehnuteľnosti, aby si mohol vziať úver z banky, keďže banka neakceptovala zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 09.07.2009 a dočasnosť vlastníctva žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že pohľadávka je vymáhateľná mal preukázanú právoplatnými súdnymi rozhodnutiami Okresného súdu Žilina a Okresného súdu Považská Bystrica v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, právoplatnými dňa 07.09.2012 a dňa 22.07.2015, na základe ktorých je otec žalovaného povinný zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 154,58 € a 4.968,64 €. K uvedenému žalovaný uviedol, že deň (t.j. v čase podania žaloby ku dňu 19.08.2015) existovala vymáhateľná pohľadávka žalobkyne. Vymáhateľná pohľadávka žalobkyne vo výške 4.968,64 € však v čase uzavretia právneho úkonu t.j. „Darovacej zmluvy“, ku dňu 14.11.2014 neexistovala. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že v čase uzavretia Darovacej zmluvy dňa 14.11.2014 pohľadávka neexistovala, teda nemohla byť ani vymáhateľná. Rozhodnutie Okresného súdu v Považskej Bystrici, ako súdu prvej inštancie v konaní vedenom pod sp.zn. 6C/219/2012, o zaplatenie 20.928,88 €, z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti žalobkyne, nebolo v danom čase právoplatne skončené. Voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol, podal žalobca L. G. - otec žalovaného, odvolanie. V deň uzavretia Darovacej zmluvy t.j. dňa 14.11.2014, podľa žalovaného nemohol nikto dôvodne predpokladať, aké rozhodnutie prijme Krajský súd v Trenčíne v tejto veci. Žalovaný teda uviedol, že v danom čase existovala a bola vymáhateľná iba pohľadávka vo výške 154,58 €, súdom priznaná ako náhrada trov súdneho konania v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina, a to uznesením zo dňa 08.08.2012 č.k. 25C 139/2011-51. L. G. (otec žalovaného) hodlal túto pohľadávku, v prípade úspešnosti v odvolacom konaní proti rozsudku súdu prvej inštancie vo veci vedenej pod sp.zn. 6C/219/2012, započítať voči žalovanej sume 20.928,88 €. Pohľadávka celkom vo výške 4.968,64 €, vznikla z titulu priznanej náhrady trov konania a právneho zastúpenia súdom prvej inštancie t.j. Okresným súdom Považská Bystrica a odvolacím súdom t.j. Krajským súdom v Trenčíne, právoplatnosťou rozsudku dňa 22.07.2015. V danom čase t.j. v čase uzavretia Darovacej zmluvy dňa 14.11.2014 pohľadávka vzniknutá priznaním náhrady trov súdneho konania a trov právneho zastúpenia neexistovala, nebola „vymáhateľnou pohľadávkou“, a preto ani žalovaný nemohol vedieť o jej existencii a jeho otec L. G., v čase uzatvárania Darovacej zmluvy 14.11.2014 nebol dlžníkom, okrem sumy vo výške 154,58 € a určite nemohlo byť jeho úmyslom „zbaviť sa všetkého majetku“, aby nemohla byť uspokojená táto pohľadávka. Tento úmysel nebol žiadnym dôkazom preukázaný. Darovacia zmluva bola skutočne uzavretá dňa 14.11.2014 medzi rodičmi a žalovaným, a jej účelom bolo umožniť „zámenu“ spôsobu zabezpečenia pohľadávok žalovaného voči rodičom (v celkovej výške 30.900,- €), dovtedy zabezpečených zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, uzavretou dňa 09.07.2009. Žalovaný mal „predschválený“ úver vo VÚB, a.s., ale banka žiadala z dôvodov právnej istoty a čistoty právneho vzťahu z úveru, „čistý list vlastníctva“, teda aby žalovaný nadobudol predmet budúceho záložného práva banky do výlučného vlastníctva. Nesúhlasila s poskytnutím úveru za podmienky trvania zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ktorú žalovaný uzavrel s rodičmi dňa 09.07.2009. Je verejne známou skutočnosť, že banky neposkytnú úver, pokiaľ je žiadateľ „dočasným“ vlastníkom. Dostupná judikatúra dokazuje možnosti úspešného napadnutia platnosti takejto zmluvy a banky nemajú právnu istotu o platnosti zmluvy o záložnom práve, pokiaľ zmluvu o záložnom práve uzatvorila s osobou, ktorá nadobudla nehnuteľnosť do „dočasného vlastníctva“, na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Z uvedených dôvodov bola zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzavretá dňa 09.07.2009 „nahradená“ Darovacou zmluvou uzavretou dňa 14.11.2014, banka následne úver poskytla, čo dokazuje zápis na LV č. XXXX M.

X. Č.. XXXX, k.ú. Dubnica nad Váhom v časti „C“ výpisu z katastra nehnuteľností - farchy. Tento dôkaz súd prvej inštancie v bode 6 písm. d) nevzal do úvahy a náležite nevyhodnotil. Žalovaný poskytoval pôžičky svojim rodičom na podnikanie a financoval ich potreby, robil to, ako dobrý syn a vedel, že rodičia jeho pomoc potrebujú, čo nie je neuveriteľné. V čase uzavretia Darovacej zmluvy otec žiadne dlhy (okrem sumy vo výške 156,58 €) nemal, nebol dlžníkom a neurobil v posledných troch rokoch pred vykonaním právneho úkonu t.j. uzavretím Darovacej zmluvy, žiaden právny úkon, v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, lebo žiadneho veriteľa dňa 14.11.2014 (s uvedenou výnimkou), nemal. Z uvedeného dôvodu nemohol mať a nemal ani žiaden úmysel ukrátiť veriteľa zbavením sa svojho majetku. Preto ani takýto úmysel nemohol byť žalovanému, ako blízkej osobe ani pri vynaložení náležitej starostlivosti známy. Naopak, v danom čase L. G., otec žalovaného viedol súdny spor (viď vyššie) o zaplatenie sumy 20.928,88 €, titulom náhrady za zhodnotenie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, ktoré vykonal z úveru poskytnutého bankou dňa 10.08.2005. Žalovaný ďalej uviedol, že po odstúpení od zmluvy o nájme zo strany žalobkyne, zmluva o nájme predčasne skončila, otec resp. rodičia žalovaného z inej činnosti neboli schopní tento dlh splácať (bez ohľadu na skutočnosť, že zo strany banky boli iba 3 upomienky na omeškanie resp. nesplácanie úveru) žalovaný a rodičia sa rozhodli úver predčasne splatiť, a dňa 20.08.2014 z finančných prostriedkov žalovaného bol úver splatený. Najvyšší súd SR vo veci vedenej pod sp.zn. 3Cdo/102/99 v rozsudku z 23. decembra 1999 konštatoval, že zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (§ 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn.) a v ňom uvedené prídavné meno „vymáhateľný“ nie je možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným súdnym rozhodnutím, ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Na prijatie tohto stanoviska vedie systémový prístup k interpretácii použitého slova „vymáhateľný“, jednak z hľadiska sémantického a historického rozboru, ale aj z hľadiska účelového významu textu tejto právnej normy. Vymáhateľný je podľa Slovníka slovenského jazyka vydaného vo vydavateľstve SAV Bratislava v roku 1965 taký, „ktorý možno na základe právneho nároku žiadať, získať, vydobíť a pod.“, teda „čo možno vymáhať“. To, že zákonodarca použil termín vymáhateľná pohľadávka celkom vedome, svedčí aj dikcia druhej vety ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka (kde sa stanovuje, že: „Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený.“). Žalovaný poukázal na to, že v základnom konaní, v čase uzavretia Darovacej zmluvy dňa 14.11.2014 nemohla byť ešte pohľadávka vzniknutá priznaním náhrady trov súdneho konania a trov právneho zastúpenia Okresným súdom Považská Bystrica v celkovej výške 4.968,64 €, vymáhateľná, lebo právne neexistovala. Až na základe rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.04.2015 č.k. 6Co392/2014-174 právoplatnom dňom 22.07.2015 a vykonateľnom dňa 26.07.2015 vznikla vymáhateľná pohľadávka, preto odporovať právnomu úkonu - Darovacej zmluve uzavretej dňa 14.11.2014 z tohto dôvodu nemožno. Žalovaný v rámci svojho odvolania uviedol, že Darovacou zmluvou uzavretou dňa 14.11.2014 previedli rodičia na syna - žalovaného nehnuteľnosť, pričom im tento poskytol v minulosti reálnu protihodnotu a opakovanú pomoc, tak vo finančných veciach, ako aj v bežných veciach starostlivosti a podpory rodičov deťmi. Uzavretie darovacej zmluvy nemohlo viesť k zmenšeniu majetku L. G., lebo ten v čase jej uzavretia nebol dlžníkom žalobkyne, v žalobe uvádzanej výške dlhu. Ku dňu 14.11.2014 L. G. bol dlžníkom iba sumy 154,58 €. Dlh v inej výške neexistoval, nebol vymáhateľný v základnom konaní. Taktiež uviedol, že Darovacia zmluva bola síce uzavretá dňa 14.11.2014, ale nebolo preukázané, že by tento právny úkon urobil dlžník a ani, že by ho urobil v úmysle ukrátiť svojho veriteľa. L. G. bol dlžníkom voči žalovanej iba v sume 154,58 €, a právny úkon neurobil v úmysle ukrátiť veriteľa, ale v úmysle umožniť žalovanému uzavretie zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva na zabezpečenie pohľadávky z úveru, čo je zrejme z farchy zapísanej na predmetnom liste vlastníctva - záložné právo v prospech banky. Z vykonaného dokazovania podľa žalovaného vyplýva, že úmysel ukrátiť veriteľa nebol žiadnym dôkazom preukázaný. Vymáhateľná pohľadávka v základnom konaní vo výške 4.968,64 € neexistovala. Žalovaný uviedol, že v zostávajúcej časti odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje voľné úvahy, bez relevantného dôkazu a argumentu zo skutkového a najmä právneho stavu veci. Z aspektu časového absentuje právne vyhodnotenie skutkových následností, nie je pravdou, že Darovacia zmluva uzavretá dňa 14.11.2014 bola uzavretá s úmyslom ukrátiť veriteľa, pretože dňa 14.11.2014 neexistoval dlh L. G. vo výške 4.968,64 €, teda neexistovala vymáhateľná pohľadávka, a preto nie je možné právnomu úkonu - Darovacej zmluve uzavretej dňa 14.11.2014 odporovať. Na základe uvedeného v zmysle ustanovenia § 363 a § 391 CSP žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a súčasne aby priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného, pričom v rámci svojho vyjadrenia uviedla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil, a žalovaného zaviazal aj na náhradu všetkých odvolacích trov v rozsahu 100 % pre žalobkyňu. Uviedla, že žalovaný podáva svoje odvolanie z dôvodu § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má za to, že tieto dôvody odvolania nie sú dané, a súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu pre svoje rozhodnutie a žalovaný ďalšie dôkazy nenavrhol. Uviedla, že účelom odporovateľnosti, ako inštitútu občianskeho práva je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je teda neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovateľného právneho úkonu tak, ako by k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Podstatné je, že ide o taký právny úkon, ktorým sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Medzi takého úkony patrí aj darovacia zmluva. Odporovať možno len úkonom dlžníka, pretože len dlžník môže ukrátiť nároky veriteľa. Dlžníkov právny úkon musí ukraťovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Zákonodarca vo vysvetlivkách uviedol, že vymáhateľnou je pohľadávka, ktorá má už kvalitu judikovaného práva, v zmysle OSP alebo je vykonateľná podľa iných procesných predpisov. Nie je rozhodujúca výška vymáhateľnej pohľadávky ako tá skutočnosť, či dlžník právny úkonom zmaril vymáhateľnosť tejto pohľadávky. Preto je irelevantné tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalobkyňa mala len vymáhateľnú pohľadávku na peňažné plnenie, na základe uznesenia Okresného súdu Žilina zo dňa 08.08.2012, č.k. 25C/139/2011-51, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.09.2012 a vykonateľnosť dňa 11.09.2012 a táto pohľadávka je predmetom exekučného konania u súdnej exekútorky JUDr. Marcely Šujanovej, Považská Bystrica, Nálepkova 346/1 pod č. EX 81/2015 a nemôže byť vymožená, pretože L. G.Ň. (otec žalovaného) je nezamestnaný, nie je možné postihnúť jeho majetkové práva, ktorých sa zbavil. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie - zmenšenie majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň z časti. Preto, že takáto skutočnosť u L. G. nastala jeho konaním, že sa zbavil majetku a nemá iný príjem, bráni uspokojeniu pohľadávky žalobkyne. Ďalšia pohľadávka žalobkyne vznikla na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23.01.2014, č.k. 6C/219/2012-156, kedy bol vydaný rozsudok o zamietnutí žaloby L.W. G., a zároveň bol otec žalovaného zaviazaný zaplatiť vzniknuté prvoinštančné trovy. Je pravdou, že otec žalovaného podal odvolanie a Krajský súd v Trenčíne v celom rozsahu potvrdil výrok o náhrade trov konania a to rozsudkom zo dňa 28.04. 2015, č.k. 6Co/392/2014- 174. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že „Darovacia zmluva bola skutočne uzavretá dňa 14.11.2014 medzi rodičmi a žalovaným a jej účelom bolo „umožniť zámenu“ spôsobu zabezpečenia pohľadávok žalovaného voči rodičom v celkovej výške 30.900,- €, dovedty zabezpečených.“ Súčasne v rámci svojho odvolania taktiež tvrdí, že: „Naopak v danom čase L. G., otec žalovaného, viedol súdny spor o zaplatenie sumy 20.928,88 €, titulom náhrady za zhodnotenie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, ktoré vykonal z úveru poskytnutého bankou dňa 10.08. 2005.“ V tomto smere L. G. na pojednávaní v konaní vedenom pod sp.zn. 6C 219/12, pred Okresným súdom Považská Bystrica dňa 23.01.2014 uviedol, že na zaplatenie investícií do nehnuteľnosti žalovanej si vo VÚB banke, a.s., Bratislava zobral hypotekárny úver vo výške 32.000,- €, ktorý doposiaľ spláca po 255,- € mesačne. V odvolaní taktiež tvrdí, že žalovaný mal predschválený úver vo VÚB, a.s., a preto museli zmeniť dočasné vlastníctvo na trvalé vlastníctvo, aby banka následne poskytla úver. Sám žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie 24.06.2016 uviedol, ako účastník konania, že jeho otec si bral úver 800.000,- Sk až 900.000,- Sk na rekonštrukciu nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, a že dňa 20.12.2007 požičal peniaze rodičom, a že vyplatil zostatok úveru vo výške 23.947,94 €, že mal aj hypotéku 100.000,- €, a že mu požičala peniaze aj priateľka a nakoniec, že mu bolo odporučené uzavrieť darovaciu zmluvu. Uvádza spotrebné úvery, kontokorentný úver, ako aj to, že takto chcel rodičom pomôcť. Najpodstatnejšie však v tomto spore sa javí otázka, na ktorú žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, aby vyvrátil zákonnú domnienku, v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ, že ako blízka osoba úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Darovacia zmluva bola vykonaná bez odplaty a túto otázku už riešil aj NS SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/61/2008, keď uviedol, že: „O odporovateľný právny úkon ide len v prípade, že ním bol majetok dlžníka prevedený na tretiu osobu bez zodpovedajúceho protiplnenia.“ V opačnom prípade o odporovateľne prevedení majetok nejde. Keďže otec žalovaného zmenšil svoj majetok do takej miery, že nemôže byť v exekúcií nič speňažené, celkom zmaril uspokojenie pohľadávky žalobkyne, a preto je nútená domáhať sa právnej neúčinnosti tohto úkonu voči nej, na základe odporovateľnosti. Preto zmyslom jej žaloby je dosiahnutie rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené, že voči nej, ako veriteľovi je potrebné určiť neúčinnosť právneho úkonu. Takéto rozhodnutie súdu by bolo podkladom k tomu, aby sa žalobkyňa na základe exekučných titulov vydaných proti dlžníkovi mohla domáhať postihnutím toho,

čo odporovateľným /neúčinným/ právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech, ktorej bol právny úkon urobený. Otec žalovaného, L. G., neinvestoval do nehnuteľnosti žalobkyne, hodnotu 30.000 - € ani 20.000,- €, a preto jeho žaloba bola po práve zamietnutá. Preto žiada, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni aj náhradu odvolacích trov.

12. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2 CSP).

13. Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117), alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

14. Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou. Podľa odseku 2 právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

15. V zmysle § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnemu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnemu úkonu proti ich predchodcovi.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie určil neúčinnosť právneho úkonu - darovacej zmluvy zo dňa 14.11.2014 voči žalovanému potvrdil, pretože je v tomto výroku vecne správnym (§ 387 ods. 1C.s.p.), pričom odvolací súd už ďalšie dôvody správnosti napadnutého rozsudku neobsahuje.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pričom na zdôraznenie správnosti jeho záverov uvádza, že jedným z argumentov žalovaného uvedených v rámci podaného odvolania bolo aj tvrdenie, že žalobkyňa v čase realizácie právneho úkonu - t.j. darovacej zmluvy zo dňa 14.11.2014 nemala vymáhateľnú pohľadávku, respektíve mala vymáhateľnú pohľadávku iba vo výške 154,58 €, avšak nie vo výške 4.814,06 € (3.906,43 € + 907,63 €). Žalovaný v rámci svojho odvolania poukázal na to, že rozhodnutie Okresného súdu v Považskej Bystrici, ako súdu prvej inštancie v konaní pod sp.zn. 6C/219/2012, o zaplatenie 20.928,88 € (v rámci ktorého vznikla pohľadávka žalobkyne vo výške 4.814,06 € t.j. titulom trov konania a trov právneho zastúpenia), z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti žalobkyne, nebolo v danom čase právoplatné. Voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie predmetnú žalobu zamietol, podal žalobca L. G. - otec žalovaného, odvolanie. V deň uzavretia darovacej zmluvy t.j. dňa 14.11.2014 nemohol podľa žalovaného nikto dôvodne predpokladať, aké rozhodnutie prijme Krajský súd v Trenčíne v tejto veci. Žalovaný teda v rámci odvolania uviedol, že v danom čase existovala a bola vymáhateľná iba pohľadávka vo výške 154, 58 € súdom priznaná, ako náhrada trov súdneho konania v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina a to uznesením zo dňa 08.08.2012 č.k. 25C 139/2011-51.

18. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že je nepochybné, že žalobkyni voči otcovi žalovaného vznikla prvá pohľadávka vo výške 154,58 €, titulom trov konania dňa 07.09.2012 a to právoplatnosťou uznesenia OS Žilina č.k. 25C/1139/2011-51. Druhá pohľadávka žalobkyne voči otcovi žalovaného vznikla dňa 22.07.2015 t.j. právoplatnosťou rozsudku KS Trenčín, č.k. 6Co/396/2014 - 174, titulom priznaných trov prvoinštančného a odvolacieho konania t.j. spolu vo výške 4.814,06 €. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že náhrada trov konania sa stáva „vymáhateľnou pohľadávkou“ v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka momentom, keď došlo k právoplatnému rozhodnutiu súdu o náhrade trov konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 28.marca 2019 sp. zn.

5Cdo 109/2018). Na druhej strane je potrebné uviesť, že tvrdenia žalovaného o tom, že ku dňu podpisu darovacej zmluvy t.j. ku dňu 14.11.2014 neexistovala pohľadávka žalobkyne voči otcovi žalovaného sú bezpredmetné a to z dôvodu, že rozhodovacou praxou súdov bolo nepochybne ustálené, že postačuje, aby pohľadávka žalobkyne proti dlžníkovi (t.j. otcovi žalovaného) bola vymáhateľná aspoň v čase rozhodnutia súdu o jej podanej odporovacej žalobe. Z opisu skutkového stavu vyplýva, že všetky tri pohľadávky žalobkyne sa stali vymáhateľnými ešte pred podaním samotnej žaloby žalobkyne, ktorá bola podaná na súd prvej inštancie dňa 19.08.2015, pričom pohľadávky žalobkyne sa stali vymáhateľnými dňa 07.09.2012 vo výške 154,58 € a dňa 22.07.2015 vo výške 4.814,06 €. Z uvedeného dôvodu samotná argumentácia žalovaného, ohľadom neexistencie pohľadávky v čase podpisu darovacej zmluvy, nemá žiadne opodstatnenie.

19. Odvolací súd vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného ohľadom skutočnosti, že zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzavretá dňa 09.07.2009 bola „nahradená“ Darovacou zmluvou uzavretou dňa 14.11.2014, a preto banka následne žalovanému úver poskytla. Žalovaný v rámci svojho odvolania súčasne uviedol, že tento dôkaz súd prvej inštancie v bode 6 písm. d) nevzal do úvahy a náležite nevyhodnotil. Poukázal na to, že poskytoval pôžičky svojim rodičom na podnikanie a financoval ich potreby, robil to, ako dobrý syn a vedel, že rodičia jeho pomoc potrebujú, čo nie je neuveriteľné. Žalovaný v rámci svojho odvolania taktiež zdôraznil, že v čase uzavretia darovacej zmluvy jeho otec žiadne dlhy (okrem sumy vo výške 156,58 €) nemal, nebol dlžníkom a neurobil v posledných troch rokoch pred vykonaním právneho úkonu t.j. uzavretím darovacej zmluvy, žiaden právny úkon, v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, lebo žiadneho veriteľa dňa 14.11.2014 (s uvedenou výnimkou), nemal. Z uvedeného dôvodu nemohol mať a nemal ani žiaden úmysel ukrátiť veriteľa zbavením sa svojho majetku. Preto ani takýto úmysel nemohol byť žalovanému, ako blízkej osobe ani pri vynaložení náležitej starostlivosti známy. Odvolací k uvedenej argumentácii žalovaného v predmetnej veci uvádza, že z opisu skutkového stavu vyplýva, že v danom prípade je žalovanou osobou blízka osoba t.j. syn dlžníka. Žalovaná osoba, ktorá je osobou blízku dlžníkovi sa môže odporovacej žalobe ubrániť, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi, podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z ich výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, potom sa môže v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe. Zákon od osoby blízkej dlžníkovi požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (pozri aj rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000 alebo rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co 145/2007). Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie mal za to, že bolo na žalovanom t.j. osobe blízkej dlžníkovi, aby si splnil dôkaznú povinnosť a navrhol také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené vyššie uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe, vo vzťahu k jeho osobe. V konaní pred súdom prvej inštancie mal preukázať, či a akú vyvinul v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (t.j. aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznal (mohol poznať), a že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Ak by žiadnu takú činnosť (aktivitu) v dobe úkonu nevyvinul, alebo ak vyvinutá činnosť nepredstavovala náležitú starostlivosť, nemôže sa už z tohto dôvodu odporovacej žalobe ubrániť. V tomto prípade je zrejme a z opisu skutkového stavu vyplýva, že žalovaný v čase realizácie predmetného právneho úkonu t.j. v čase podpisu darovacej zmluvy (ku dňu 14.11.2014) mal vedomosť o dlhu otca voči žalobkyni vo výške 154,58 €, ktorý sa stal vymáhateľnou pohľadávkou dňa 07.09.2012 (právoplatnosťou uznesenia). Rovnako tak žalovaný podľa názoru odvolacieho súdu musel mať vedomosť (zákon predpokladá, že vedomosť mal) o prvoinštančnom rozhodnutí Okresného súdu v Považskej Bystrici, na základe ktorého boli žalobkyni priznané trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 3.906,43 € hoci iba prvoinštančne (neprávoplatne). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný sám uviedol,

že rodičom pri ich podnikaní pomáhal od roku 2008, pracoval pre nich v ich prevádzke, požičiaval im peniaze aj za účelom podnikania, a preto tvrdenie žalovaného o tom, že pohľadávka žalobkyne v čase realizácie odporovateľného právneho úkonu t.j. v čase podpisu darovacej zmluvy t.j. dňa 14.11.2014 neexistovala, neobstojí z dôvodu, že už v tomto čase mala žalobkyňa tzv. budúcu pohľadávku, pričom vedomosť žalovaného v danom prípade prezumuje samotný zákon (§ 42a ods. 2 OZ). Samotné tvrdenie žalovaného, že o jeho dlhoch a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím darovacej zmluvy nevedel, nakoľko v čase realizácie tohto úkonu neexistovala vykonateľná pohľadávka žalobkyne vo výške 4.814,06 € z dôvodu, že táto vznikla až dňa 22.07.2015 (právoplatnosťou rozsudku), pričom existovala pohľadávka iba výške 154,58 €, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (porovnaj aj NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Podľa rozhodovacej praxe súdov je jednoznačne chybným taký právny názor, že náležitú starostlivosť nemožno vykladať tak, že vždy vyžaduje aktívne správanie nadobúdateľa z odporovaného právneho úkonu (napríklad NS ČR sp. zn. 21Cdo 313/2001). Tiež nezaväzňuje ani to, že dlžník si pri uzatváraní odporovaného právneho úkonu vo vzťahu k žalovanému plnil svoju morálnu alebo právnu povinnosť (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/145/2007). To znamená, že už samotná existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne vo výške 154,58 €, a súčasne existencia budúcej pohľadávky žalobkyne vo výške 3.906,43 € boli postačujúce k tomu, aby žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že vynaložil náležitú starostlivosť k tomu, aby sa s úspechom ubránil odporovacej žalobe. Inak povedané, vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z ich výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Keďže žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie dôkazné bremeno ohľadom náležitej starostlivosti neunesol, nemôže sa v tejto veci t.j. v súčasnosti s úspechom brániť predmetnej odporovacej žalobe.

20. Samotná skutočnosť, ktorá mala byť dôvodom uzavretia darovacej zmluvy je pre dané konanie bezvýznamná, nakoľko rodičia žalovaného a žalovaný sa dohodli a takpovediac dobrovoľne rozhodli uzavrieť darovaciu zmluvu k predmetnej nehnuteľnosti (jediný majetok dlžníka - otca žalovaného), ktorá je vo svojej podstate neekvivalentný právny úkon t.j. bez primeraného protiplnenia. Odvolací súd udáva, že o odporovateľný právny úkon ide len v prípade, že ním bol majetok dlžníka prevedený na tretiu osobu bez zodpovedajúceho protiplnenia; v opačnom prípade o odporovateľne prevedený majetok nejde. Pokiaľ teda právny úkon dlžníka nemal za následok zmenšenie jeho majetku, lebo za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal ich obvyklú cenu, alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť ku skráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Z toho vyplýva, že o odporovateľný právny úkon môže ísť len vtedy (pri splnení ďalších podmienok), ak za prevedený majetok nebola dlžníkovi poskytnutá zodpovedajúca náhrada, čo sa však v danom prípade uzavretím darovacej zmluvy medzi dlžníkom (otcom žalovaného) a žalovaným bezpochyby naplnilo.

21. Odvolací súd v závere udáva, že súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými skutočnosťami potrebnými pre priznanie predmetného nároku žalobkyne, a tieto si aj riadne odôvodnil. S uvedeným odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a poukazuje naň. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2 CSP).

22. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.. Keďže žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).